

Domslut

- 1) En nationell domstol ska beakta Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd, som, i enlighet med artiklarna 1, 2 och 4a.1 i protokoll (nr 21) om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, inte är tillämpligt i den medlemsstat där denna domstol är belägen, vid tolkningen av bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/33/EU av den 26 juni 2013 om normer för mottagande av personer som ansöker om internationellt skydd, som däremot är tillämpligt på denna medlemsstat i enlighet med artikel 4 i det protokollet.
- 2) Artikel 15 i direktiv 2013/33 ska tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken en person som ansöker om internationellt skydd nekas tillträde till arbetsmarknaden enbart på grund av att ett beslut om överföring har fattats för vederbörande med tillämpning av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat.
- 3) Artikel 15.1 i direktiv 2013/33 ska tolkas så, att
 - den som ansöker om internationellt skydd kan tillskrivas en försening i att anta ett beslut i första instans avseende en ansökan om internationellt skydd vilken beror på att sökanden inte samarbetar med de behöriga myndigheterna.
 - en medlemsstat inte får tillskriva en person som ansöker om internationellt skydd en försening i att anta ett beslut i första instans avseende en ansökan om internationellt skydd på grund av att sökanden inte har gett in sin ansökan i den medlemsstat i vilken han eller hon först rest in, i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 604/2013.
 - en medlemsstat inte får tillskriva en person som ansöker om internationellt skydd en försening i handläggningen av dennes ansökan när förseningen beror på att sökanden med suspensiv verkan har överklagat ett beslut om överföring som fattats i förhållande till vederbörande med tillämpning av förordning nr 604/2013.

(¹) EUT C 220, 1.7.2019
EUT C 255, 29.7.2019

Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 13 januari 2021 (begäran om förhandsavgörande från Bundesverwaltungsgericht – Tyskland) – Förbundsrepubliken Tyskland mot XT

(Mål C-507/19) (¹)

(Begäran om förhandsavgörande – Gemensam politik avseende asyl och subsidiärt skydd – Normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd – Direktiv 2011/95/EU – Artikel 12 – Undantag från flyktingstatus – Statslös person av palestinskt ursprung registrerad hos Förenta nationernas hjälporganisation för palestinska flyktingar i Mellanöstern (UNRWA) – Villkor för att automatiskt komma i åtnjutande av förmånerna i direktiv 2011/95 – Huruvida UNRWA:s skydd eller bistånd har upphört)

(2021/C 72/08)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesverwaltungsgericht

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Bundesrepublik Deutschland

Motpart: XT

Domslut

- 1) Artikel 12.1 a andra meningen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet ska tolkas så, att vid prövningen av huruvida skydd eller bistånd från Förenta nationernas hjälporganisation för palestinska flyktingar i Mellanöstern (UNRWA) har upphört ska samtliga sektorer inom UNRWA:s insatsområde som en statslös person av palestinskt ursprung – som lämnat detta område – har en konkret möjlighet att få tillträde till och som vederbörande kan uppehålla sig i säkerhet inom beaktas. Denna prövning ska ske inom ramen för en individuell bedömning av samtliga relevanta omständigheter.
- 2) Artikel 12.1 a andra meningen i direktiv 2011/95 ska tolkas så, att UNRWA:s skydd eller bistånd inte ska anses ha upphört när en statslös person av palestinskt ursprung lämnar UNRWA:s insatsområde från en sektor där dennes personliga säkerhet var allvarligt hotad och där nämnda organ inte hade möjlighet att erbjuda den statslöse sitt skydd eller bistånd, trots att den statslösa personen frivilligt begav sig till denna sektor från en annan sektor inom detta område där vederbörandes personliga säkerhet inte var allvarligt hotad och där vederbörande kunde erhålla skydd eller bistånd från UNRWA, och trots att den statslösa personen – på grundval av konkreta uppgifter som vederbörande förfogade över – inte rimligen kunde förvänta sig att få sådant skydd eller bistånd inom den sektor dit vederbörande begett sig eller att inom kort kunna återvända till den ursprungliga sektorn, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera.

⁽¹⁾ EUT C 348, 14.10.2019

Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 13 januari 2021 (begäran om förhandsavgörande från Spetsializiran nakazatelen sad – Bulgarien) – brottmål mot MM

(Mål C-414/20) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande – Brådskande mål om förhandsavgörande – Straffrättsligt samarbete – Europeisk arresteringsorder – Rambeslut 2002/584/JAI – Förfarande för överlämnande mellan medlemsstaterna – Artikel 6.1 och artikel 8.1 c – Europeisk arresteringsorder som utfärdats på grundval av en nationell rättsakt varigenom den eftersökte delgivits brottsmisstanke – Begreppet "arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan" – Avsaknad av en nationell arresteringsorder – Följder – Effektivt domstolsskydd – Artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna)

(2021/C 72/09)

Rättegångsspråk: bulgariska

Hänskjutande domstol

Spetsializiran nakazatelen sad

Parter i målet vid den nationella domstolen

MM

ytterligare deltagare i rättegången: Spetsializirana prokuratura

Domslut

- 1) Artikel 6.1 i rådets rambeslut 2002/584/JAI av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299/JAI, ska tolkas så, att för att fråga ska anses vara om en "utfärdande rättslig myndighet" i den mening som avses i denna bestämmelse, förutsätts inte att det finns möjlighet till domstolsprövning av beslutet att utfärda en europeisk arresteringsorder och det nationella beslut som ligger till grund för arresteringsordern.